

Dit boek verscheen eerder als Kinderboekenweekgeschenk ter gelegenheid van de Kinderboekenweek 2023

ISBN 978 90 00 40518 3

ISBN 978 90 00 40519 0 (e-book)

NUR 282/283

© 2026 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.sannerooseboom.com

www.sophiepluim.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Sanne Rooseboom

Illustraties: Sophie Pluim

Vormgeving omslag: Sophie Pluim en Marieke Oele

Vormgeving binnenwerk: Marieke Oele

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Sanne Rooseboom

Ravi en de laatste magie

Met illustraties van Sophie Pluim

Van Goor

Op maandagmiddag om 15.42 explodeerde het gasfornuis van flat 2-F aan de Panamalaan.

Precies op datzelfde moment sprong een jonge kikker aan de andere kant van de stad de vijver in en vroeg zich af waarom hij zo ontzettend veel zin had in het leven.

Twee jongens die wilden gaan gewichtheffen stonden die middag voor een gesloten sportschool. En niet zomaar gesloten: de ramen waren dichtgetimmerd met dikke planken.

De chauffeur van tramlijn 7 remde ondertussen, omdat hij niks kon zien doordat er twee meeuwen probeerden te landen op zijn voorruit. Alweer.

Net voordat ze een enorme knal hoorde, dacht Ravi aan haar vorige huis. Het gezellige huis waar ze tot een paar maanden terug had gewoond met haar broertje en haar moeder. En dat verkocht was aan andere mensen.

Dit had allemaal met elkaar te maken, maar dat wist nog niemand.

Ravi duwde de rolstoel van haar moeder het zebrapad over. Het ding had een afwijking en ze moest heel hard duwen met links en zacht met rechts. Het was een leenrolstoel, omdat de echte nog in de flat stond.

‘Het is hier aan de overkant,’ zei haar moeder. Ze had een briefje met het adres in haar hand. ‘Zuidplein 4.’

Ravi’s broertje Timo sleepte de koffer achter zich aan. Zijn knuffelkonijn Meneer Zork zat bovenop, zijn pluizige beentjes schommelden heen en weer.

Ravi keek om zich heen. Ze kwamen nooit in dit deel van de stad. Ze zag een supermarkt, een bakker en een apotheek. Het zebrapad waar ze overheen liepen, was het goorste zebrapad dat ze ooit had gezien. Er lag zó veel vogelpoep op de zwarte strepen dat ze bijna niet te onderscheiden waren van de witte. Maar de huizen waar ze naartoe liepen, waren mooi en groot, met oude bomen met dikke stammen in de voortuin. Uitstekend om in te klimmen.

‘Hoe lang gaan we hier logeren, mam?’ vroeg ze.

Haar moeder haalde haar schouders op. ‘Niet lang. Zodra het veilig is, gaan we terug.’

‘Als we in ons oude huis waren blijven wonen, was dit nooit gebeurd,’ mompelde Ravi.

Haar moeder zuchtte en wees naar een statig pand, bijna helemaal verstopt achter het groen voor de deur. ‘Daar, nummer 4!’

Het huis zag er onbewoond uit door de dikke, houten luiken die voor de ramen zaten en door de deur van donker ijzer.

‘Wonen hier echt mensen?’ Ravi reed de rolstoel de voortuin in. De wielen pasten maar net op het paadje.

‘Ja, de gemeente heeft ze gesproken,’ antwoordde haar moeder. ‘Ze weten dat we komen.’ Voorzichtig stond ze op uit de rolstoel en belde aan.

Er gebeurde niks.

Ze ging weer zitten. Timo liet Meneer Zork de voortuin zien. Ravi probeerde door de dichte luiken te gluren. Toen hoorde ze voetstappen.

‘We zijn er niet!’ riep iemand. De stem klonk zacht door de deur heen, maar Ravi vermoedde dat het een oude vrouw was.

‘De gemeente heeft u gebeld,’ riep Ravi’s moeder. ‘U heeft twee kamers voor ons.’

‘Nee, hoor,’ zei de stem. ‘Dag!’

Ravi’s moeder keek naar haar briefje en naar het huisnummer naast de deur. ‘We moeten echt hier zijn, mevrouw. Kunt u opendoen?’

Het duurde even, toen hoorde Ravi een harde klik, en nog één en toen nog vijf. Een vrouw met een norse blik en grijze haren deed open. Half open. Ravi zag alleen haar hoofd.

‘Dag, mevrouw,’ zei haar moeder beleefd. ‘Het gaat om tijdelijke opvang. Er staan sinds gisteren bijna zestig gezinnen op straat, u heeft het vast op het nieuws gehoord.’

‘Ons huis is ontploft,’ voegde Timo eraan toe.

‘Niet helemaal,’ zei Ravi. ‘Er was een explosie bij een van de burens. Iedereen moest de flat uit wegens instortingsgevaar. Nu gaan ze onderzoeken wat er is gebeurd en of het veilig is om weer terug te komen.’

‘Vannacht hebben we in de gymzaal van school geslapen,’ zei haar moeder.

‘Daarom hebben we even geen les,’ zei Timo. ‘De school is nu om in te slapen.’

‘Dat klinkt als een gezellig avontuur. Ga maar terug naar die gymzaal.’ De vrouw deed de deur dicht.

Ravi hoorde de sloten er weer op gaan.

‘Mevrouw!’ riep haar moeder tegen de dichte deur. ‘Het

was er nogal oncomfortabel. Zeker met reuma. Ik lag op een stretchertje. U heeft hier een kamer op de begane grond, met een goed bed, dat heeft de gemeente me verteld. Ons eigen huis is gevaarlijk!

‘Hier is het ook gevaarlijk!’

‘Wij zijn niet bang,’ riep Timo. ‘We mogen altijd in hoge bomen klimmen en alleen naar huis fietsen en in het donker buitenspelen.’

‘Dit is een verzorgingshuis,’ zei Ravi’s moeder luid tegen de deur. ‘Met woonruimte over, rolstoeltoegankelijke woonruimte zelfs, volgens de meneer van de gemeente.’

Het was even stil. ‘Ik moet overleggen,’ riep de vrouw toen.

‘Oké,’ antwoordde Ravi’s moeder. ‘Wij wachten hier.’

Het was een rare dag, dacht Ravi, terwijl ze naar het donkere huis keek. Niet zo raar als de dag ervoor, met die knal waardoor de verhuisdozen in haar kamer op de grond waren gevallen, maar ook zeker niet normaal.

Ze liep naar de deur en drukte haar oor tegen het koude ijzer. Ze hoorde stemmen, van een man en een vrouw, maar ze kon alleen flarden verstaan van hun gesprek.

‘... kan er gebeuren?’

‘Geheim dat...’

‘Klein kind... rolstoel...’

‘... pottenkijkers...’

‘... niet zo onaardig.’

Ze kreeg het idee dat de vrouwenstem best wilde opendoen, maar de mannenstem niet.

De wind blies oude regendruppels van de bomen naar beneden en ze rilde.

‘Ik moet naar de wc.’ Timo zette Meneer Zork terug op de koffer en hamerde op de deur met zijn kleine vuist. ‘Mevrouw, mogen we nu naar binnen?’

De sloten werden weer opengeschoven en dit keer zwaaide de deur helemaal open. De vrouw van wie net alleen een hoofd te zien was, bleek verder te bestaan uit een lijf met armen en benen. Ze droeg een grijs broekpak met een jasje eroverheen. ‘We hebben overlegd.’

‘Mooi,’ zei Ravi’s moeder.

‘En ook al kan het niet de bedoeling zijn, u kunt bij ons logeren.’ Ze klonk niet onaardig. ‘Ik ben mevrouw Rosalie. Welkom bij ons thuis.’